

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

18 AĞUSTOS ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/33 No:727
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.



Taliban Afganistan'da yönetimi ele geçirdi



BİZİ
DÜNYAYA
KARŞI
ACIZ GÖSTE-
RİYORLAR...



Ateş ve Rehavet

Bütün uzman uyarılarına, dostça telkinlere rağmen başaramadım. Her boş anımda eski mevzuları tekrar tekrar düşünüyorum, kafamda birkaç değişiklik yaparak olumlu sonuçlara ulaşmaya çalışıyorum.

Geçmişe takılı kalıyorum.

Annem bile "Oğlum yeter, önemli olan şu an" diyor ama düşünmeden edemiyorum, insan ateşi kontrol etmeyi öğrenmeseydi daha mı iyi olurdu?

Kulpsuz çay bardağını beş saniyeden uzun tutamayan biri olarak ateşi kontrolümüz hakkında fikir belirtmemem daha sağlıklı olabilir. Ama son 1 aydır birçok tartışmada sağlıklı ve olgun davranmaya çalışıyorum, bir kaçamak yapmayı hak ettim. Her şey 125 bin yıl önce oluyor. O günden sonra bağırsaklar küçülüyor, beyinler büyüyor, bin tane sorumluluk ortaya çıkıyor. Şimdi en küçük bir farklılıkta yaygara koparan muhafazakârlar bu meseleye niye hiç girmiyor? Ateşten sonra insanın insan yapan her şey değişiyor. Yediği içtiği değişiyor, aile yapısı değişiyor, organları bile değişiyor. Yüzbinlerce yıllık atılım oluyor. Bir gecede alim oluyorlar. Bazen dost meclislerinde görece yaşlı insanlardan akıllı telefonların olmadığı döneme dair özlem dolu cümleler duyuyorum. Hiç acımıyorum. Ateşe, tekerleğe, barutlu silaha sevinirken düşünecektiniz.

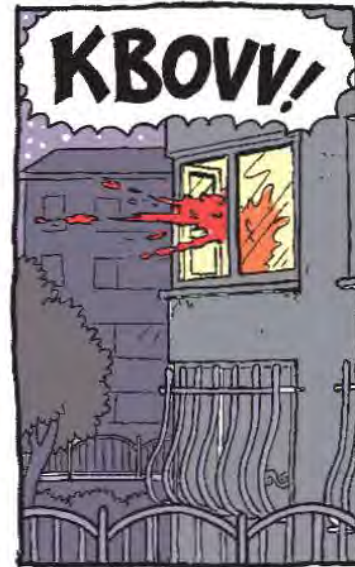
İnsan ateşi kontrol etmeseydi daha iyi olacağına adım gibi eminim ama "Deniz böyle varsayımlarla tarih konuşulmaz" diyecek minik bağırsaklı, dev beyinli insanlarla muhatap olmak istemiyorum. Ben esas ateş benzeri insanlığa devasa etkiler yapabilecek bazı olası icatları kaçırmış olabileceğimizi düşünüyorum. İnsan bulamazsa kimse bulamıyor zaten. Ateş mevzusunu bir biz öttürebiliyoruz. Elektrik falan da daha yeni yeni çözüldü. Bütün keşif sorumluluğu insanlarda olduğu için kaygılanıyorum, acaba kritik çözümler gözden kaçmış olabilir mi? Atalarımızın bütün gün hayvan peşinde koşup gece çiğ et yemesi aşırı eforlu ve ödünsüz görünüyor. Acaba biz de günümüzün önemli kısmını 125 bin yıl sonra şaşırılacak boş işlere mi harcıyoruz? Mesela günde 2 saat uyumamızın yeterli olacağı bir gerçeklik mümkün olabilir. Belki bu gerçekliğe giden yol etrafımızda ama keşfedemedik. Ya da yılda 1 duş almanın yeteceği bir gerçeklik. Buna dair bir çalışma da var mı bilmiyorum. Bu tip insanları simyacı mimyacı diyerek itibarsızlaştırdılar zaten. Bilimin de kafa yordugunu sanmıyorum. Hangi çalışmalara fon verildiği, hangilerinin desteklendiği bariz. Herkes zaten geçen yüzyıl ulaşılmış bilimsel gelişmeleri bir tık ilerletme peşinde. Bu sistemle ateş, tekerlek bile bulunamaz. Kendimi de dışarıda bırakmıyorum genel olarak bütün insanlarda "Bulunması gerekenler nasıl olsa insanlığın ilk yıllarında bulundu" rehaveti var.

Umut insanı öldürür, rehavet ise süründürür. İnsanlık yeni hikâye bile yazmıyor. Güneşin altında bütün sözler söylendi diye dolanıyor kışın Kadıköy'de, yazın Ege koylarında. Hikaye konusunda ben de zorlanıyorum ama ömrüm yettiği sürece ateş tarzı bir şey için etrafıma bakarak olacağım.



ilker altungök







iki dakika kaldırıyoruz bu sefer de dünyada mevzular iyice kopuyor. Büyük ihtimalle milyonlarca insan şu anda dünya üzerinde cehennemi yaşıyor. Ertesi güne hayatta kalabilecek mi, nereye kaçacak, nasıl aç kalmadan kendisini ve çocuklarına bakacak onu düşünüyordur.

Ülkeye gelecek aşş konusunda bile ayyuka çıkan sakal mevzularında bile kimsenin gözünün yaşına bakılmıyor. Bu ekip için 300 vatandaşı ölsün, en fazla “1800’lerde de böyle şeyler oldu” demekten başka bir şey yok yapacak. Zaten halkı hayattaymış, sele kapılmış, ormanları yanmış, tayfa tınmıyor mevzuları. O yüzden kafanız rahat olsun. Kimse sizi umursamıyor. Ha şöyle güzel kupon araziniz varsa o başka.

Yol uzun, bakalım sonunda birlikte nereye çıkacağız?

CEM. GÜVENTÜRK





Merhaba.

Eve yeni koltuk almak da zor. Hep böyle bir "ulan acaba bir yerlerde yanlış yapıyor muyum" hissi. Koltuk çünkü bu yani, dev bir şey. O kadar plan yapıyorsun, koltukçuya bir gidiyorsun, yine kalakalıyorsun. Halbuki çok emindin yani hangi koltuğu alacağını. Öyle değil miydi. Öyleydi. Saatlerce evde bakmamış mıydın sitesinden. Çeşitli matematiksel hesaplar yapmamış mıydın. Soruyorum sana, "mış mıydın?"

Koltukçada bir anda nasıl oluyor da işler karışıyor, anlamak mümkün değil. Yok efendim, "şurasına da köşe koltuk eklersek şöyle görünür, ikilinin yanına tekli eklersek üçlü olur, karşısına ikili düşünülürse en azından bir düşünülmüş olur, bunu bir düşünün bence" noluyoruz arkadaşım ya, noluyoruz. Ben bu muhabbetler dönmesin diye büyük mesai harcadım da geldim zaten buralara, noluyoruz acaba? Benim kafam hemen karıştı. Koltuk bu ya, dünyanın en zor şeyi. Bakın, "koltuk almak dünyanın en zor şeyi" demiyorum, "koltuk, dünyanın en zor şeyi." Zor abi. Bunu öyle alıp da laps diye salona koyamazsın. Her şeyin bir şeyi var. Ev demek boşluk demektir, o boşlukları koltukla yiyemezsin. Koltuğun yeri vardır, o da bellidir. "Şuraya da bir koltuk koyayım, şuraya da koyayım, bol geldi zikime daşşığıma süreyim;" olmaz. Ev bir yaşam alanıdır. Yaşam alanı boşluktur. Bizde nedense genel olarak boşluğun kıymeti bilinmiyor. Mesela bir ev tutarsın ya da alırsın, biraz büyükse, eve gelen usta hemen şöyle der, ya da bir arkadaşınız ev boşken görmüştür, hemen şöyle

der, "burayı doldurabilecek misin, o kadar eşyan var mı?" Maalesef. Maalesef durum bu bizde. Bir de mesela bizde eşya da atılmaz pek. Ben atarım. Ama Özlem'imle de bir tartışırım. "Ya atmasan mı Alpay acaba?" Ben daha bugüne kadar rahatlıkla tek bir eşya bile atamadım evden. Hep bir mücadele verdim. Hep ama ya. Ne diydum, "koltuk." Koltuk zor bir şey ağı. Eskisi de zor bunun, yenisi de zor. Eskisinden nasıl kurtulacaksın, o var. Öyle ha diye yüklenip bunu kapının önüne koyamazsın. Gerçi biz koyduk çünkü yerimiz güzel. Hemen alıyor götürüyor birileri. O noktada bir alışkanlık olmuş. Hemen hemen her gün birileri oraya bir şeyler koyuyorlar, başka birileri geliyor, alıyor gidiyorlar. Alanlar bu işin ticaretini yapıyor. İş yani bu alan kişiler için. Herkes mutlu yani. Biz bu açıdan şanssızız ama normalde ayıp, yasak. Cezası bile var. Koltukçada çok kafamız karıştı. Koltukçada türlü çileye yatmalar sonucu, biraz da risk aldım, iki ikili, tek tekli koltuk aldım. Amacım, bu iki ikili ve tek koltuktan, bir üçlü bir ikili koltuk yapmaktı. İkili koltuk zaten ikili koltuk olduğu için ona bir şey yapmama gerek kalmayacaktı. İkili koltukla birli koltuğu birleştirip üçlü koltuk yapmak, işte bu bir işti. Ama severim yani. İş yapmayı severim. Dünyayı unuttuğum bir şeylerle böyle uğraşırken. Koltukları satın aldık bu şekil, üç gün sonra da geldiler eve. Kutular içinde. Önce eski koltukları attık, sonra işin eğlenceli kısmı başladı. Koltukları kurmak, kılıflarını giydirmek, ayaklarını takmak, kolçakları sırtları tutturmak, evet bunlar gerçekten çok eğlenceliydi. Üç saat sürdü. Renk olarak da neşeli bir renk seçtik. Turuncu. Turuncu iyidir. Renk iyidir. Çok uzatmayayım bu mevzuyu, ikili koltuklar ikili olarak zaten yetiyormuş da artıyormuş bile. Üçlü olunca fazlamış. Gerçi yan yana koyup üçlüde şöyle bir uzanıp da içinde kaybolunca insanın kendisine olan saygı miktarında eser miktarda bir artış gözlemleniyor, gözlemlenmiyor değil. Fakat iki

ikiliymiş olayımız. O fazladan tek koltuk boğdu. Bu akşam iade etmeyi düşünüyoruz. Kutusunu hemen attığım için para iadesi yapmıyorlar, o kadarlık paralık alışveriş şeysi veriyorlar. Gerekirse hiçbir şey almam ama kutuyu hemen atarım. Çünkü ben de böyle bir insanım. Kutu sevmem. Kutu ne ya, kutu ne. Bu arada "almam ama" ile "alma mama" aynı şey. E tabii ki yani.

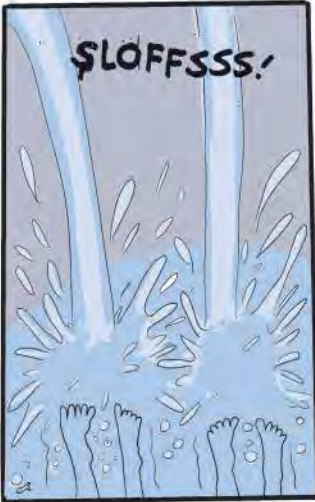
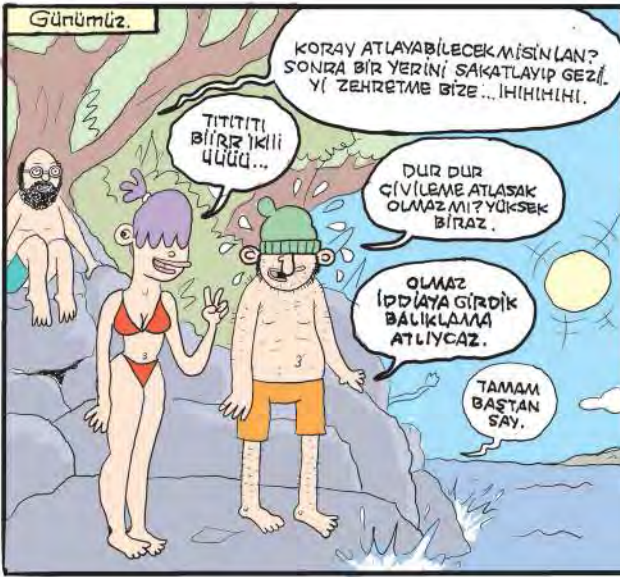
Plaza dilinin nasıl ortaya çıktığıyla ilgili kendimce bir fikrim var. Bence şu şekilde ortaya çıktı. İngilizce bilenler ve İngilizce bilmeyenler vardı ofiste. Ve İngilizce bilenler kendi aralarında Türkçe konuşurlarken, sevmedikleri biri geldi mesela o anda ortama, doğrudan "bundan da nefret ediyorum" diyemedi o kişi, "hate ediyorum" deyiverdi. Biz bile evde Hazer bazı kelimeleri duymasın diye onun İngilizce olanını kullanıyoruz. Öldürmek demiyoruz da, "kill etmek" diyoruz mesela. Bizim evde plaza dili konuşuluyor. Ben de bu noktadan yola çıkarak plaza dilinin bu şekilde ortaya çıktığını düşünüyorum.

İnsanın her zaman ağzının tadı aynı olmayabiliyor. Hep yediğin aynı pideyi bazen büyük bir zevk alarak yersin, bazen de yiyemezsin bitiremezsin bile. O yüzden bence, "o köfteci bozdu" demek yerine, "belki de ben bozmuşumdur" dersek, sanırım müreffeh yarınlara biraz daha emin adımlarla ulaşabiliriz bence. Ha bozmuşsa da bozmuştur ama hemen karar vermemek lazım.

Peki ben sizce geçen hafta kaldığım otelin hayvanat bahçesini teftiş etmiş, önce müdüre ulaşmış, daha sonra ilgilenen kişiyle bir araya gelmiş, ve eksikleri yanlışları tek tek izah etmiş, notlar almış mıyım. Tabii ki bunu yapmışımdır. Söylediğim her şey tek tek yerine getirildi bu arada. Bütün suluklar içbükey olarak değiştirildi, alana boydan boya yerden tel örgü yerleştirildi, sauna etkisi yapan cam bölgeler kaldırıldı ve daha birçok şey.

Hoşça kal.

ESNEK ile GENİŞ



YAYA GEÇİDİ

O saatte evime giden otobüslerin tamamı hınca hınç doluyken, aralarından bir tanesinin bomboş geçtiğine, onun da bana denk geldiğine inandım ve yanlış otobüse tek hamlede

atlayıp akbilimi bastım. Dudağımda şansına şükreden hafif tebessüm, kulağımda neşeli bir türkü; cama yaslanmış, çirkin E-5'i izliyorum. Hayatımın kaç saatini Harem'i sonsuzluğa bağlayan bu yola bakarak geçirdim, Dünya'da insanın umutlarını daha çok soğurabilecek bir yol var mıdır, bilmiyorum. Az sonra otobüs bomboş olmasının nedeni olan yöne doğru sapıyor ve panik halde bastığım kırmızı düğme, otobüsü ancak bir iki kilometre sonra, hiçliğin ortasında durdurabiliyor. İndiğim yer şehirlerarası yolun bağlantı noktası. Gelip geçen arabalar dışında hiç bir yaşam belirtisi yok. İnsan yok. Büfe, taksi durağı, bina, vakıf üniversitesi yok. En önemlisi de yolun karşısına geçip ters tarafa giden otobüse binebileceğim bir üst geçit yok. Biraz yürümeye karar veriyorum. Bu aynı zamanda gün içinde verdiğim en isabetli karar. İleride, yol ortası bariyerlerinin arasında kalan üç metre kare çimde molalarını ifa eden otayol işçilerini görüp yanlarına gidiyor ve soruyorum: "Yolun karşısına nasıl geçebilirim?" Aralarından biri az ileride yaya geçidi olduğunu anlatmaya çalışırken dev bir tır aramızdan geçerek sözünü kesiyor. Ne dediklerini duymak çok zor. Gülerek bir şeyler daha söylüyorlar. "Dikkat et aslan," dedirtiyorum birine kafamın içinde, "Burası Abbey Road'a benzemez..." Biraz daha yürüyüp bahsettikleri yaya geçidine ulaşıyorum.

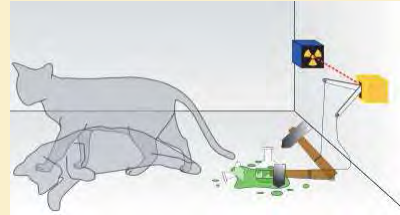
Önümde hızla geçen arabaların seslerini ağızla taklit ederek (hhhşşiu... hhhhşşşiu...) geçirdiğim iki dakikanın sonunda halen yolun yanlış tarafındayım. Ölümle yaşamı ayırmayı en azından deneyen altı adet beyaz çizgi... Birilerinin yavaşlayıp bana yol vermesini sağlayabilecek mi? Bir kaç saniyelik araç arasından istifade ederek adımımı öne doğru atıyorum, arkalardan makas atarak hızlanan bir BMW geçit vermiyor. Sonuç ne olursa olsun her birinizle gurur duyuyorum çocuklar ancak sizlerle de, yaya geçidi fikrine de olan güvenim hızla azalıyor. Yolunda başında durmuş, yok olmaya yüz tutan medeniyetimizin küllerinden doğmasını bekliyor gibiyim. Bırakın arabayı, bir defa hareket etmeye başlamış bir grup insanı bile böyle bir yerde, böyle bir yöntemle durdurmak mümkün değil. Hikayeniz bundan belki yüz yıl sonra açık hava müzelerinde sergilenecek yaya geçitlerinin başında bekleyen öğrencilere anlatılacak. Onlara kurnasızlığın kol gezdiği iki binli yılların başında "Yine de yaya geçitlerine inanan birileri vardı," diyecek idealist bir öğretmen. Bazıları duygulanacak, bazıları anlam veremeyecek, bazılarıysa atalarıyla acımasızca dalga geçecekler. "Yere çizilmiş bir kaç adet çizginin," diye ekleyecek öğretmen, "yeterince sayıda insan inanırsa durduramayacağı şey yoktur..." Yarım saat sonunda otobüsüm bu defa hınca hınç dolu bir şekilde geliyor. Başka çarem olmadığından tek hamlede atlayıp önce E-5'e, sonra evime geri dönüyorum.



"Sanırım huawei'nin amiral gemisini alacağım" diyerek oturdu karşımdaki sandalyeye, sevgili Hasan İnceler. Merhaba yok, nasılsın yok.

"Ben gelmeden önce bu bar, bu insanlar, bu Erman Çağlar var mıydı; yoksa ben onları gördüğüm, işittiğim için mi varoldular?" diye sormak bile yok. Oysa fikirlerimin sorulmasına ihtiyaç duyduğum bir konuydu. İnternette okumuştum. Doğrudan gözlemleyemediğimiz şeylerin varoluşundan nasıl emin olabiliriz? Sanırım olamayız... Deney yapalım, birine bakmazken tanıdığımız birini onun yanına yollayalım, varoluyor mu varolmuyor mu baksın, o bize söylesin? Malesef olmaz, çünkü gözlem dolaysız da olsa kuantum düzeyinde varlık - yokluk ikilemini bozar,

ibreyi varlığa çevirir. Bu da benim hoşuma gider, çünkü sevdiğim şeylerin varolmasını isterim. Ben bakmadığım zamanlarda yok olduklarını düşünmek beni üzer. Arkadaşlarım, sevdiğim internet siteleri ve 50'li fıçı bira, bunlar benden bağımsız daima bir yerlerde beni beklesin. Beni beklemedikleri zamanlarda başka sevdiğim arkadaşlarımla bir araya gelsinler, 50'lik fıçı bira içip sevdikleri internet sitelerine girsinler. Mutlu olmaları için mutlu olduklarını görmeme gerek kalmasın. İnternette okuduğum kadarıyla kuantum fiziği ve benim bu konu hakkındaki hislerimin sonuna



geldim. Biliyorum, sizin de kuantum fiziğiyle ilgili bildikleriniz bu kadar. Bir de benden dinlediğiniz, bildiğiniz halde beni bozmamak için ilginç bir şey anlatıyormuşum gibi tavır takındığınız için teşekkür ederim. İncelik varolmak için bir değil iki gözlemcinin varlığına ihtiyaç duyan narin bir bitkidir, ancak iki kişi

aynı anda suladığında çiçek açar.

Beni sorarsanız, ben Hasan İnceler gelip de bana varoluşumu bahşetmeden önce Hasan İnceler'i bekliyordum. Bir anlamda varolmuyordum. Birini beklerken başka bir şey yapmayı sevmem, başka bir şey yapmaya çalışsam da dikkatim dağılır, önümdeki neyse onunla başa çıkamam. Hasan İnceler'i beklerken, sadece ellerimi ve gözlerimi üzerine yerleştirecek bir şeyler olsun, kendi kendine evi dolaşıp sonra yuvasına çekilen akıllı süpürgeler gibi durup insanları tedirgin etmeyeyim diye cep telefonundan bir şeyler açmış onları okuyordum. 2021 varolanlar tam sıralı listesinde kendi adımları arıyordum. Bulamadım, ama üzülmedim. Çünkü Hasan İnceler gelmek üzereydi, o bana gerekli varoluşu sağlardı.

Yanılmadım, üzülmedim. Kasabaya gelen gezici panayır gibi şenlendirdi masayı. Az



önce boşboş ve tozlu olan arsa şimdi elle döndürülen atlıkarıncalar, kimseye güven vermeyen dönme dolaplarla doldu. Hiçbir kasaba gezici panayıra tam olarak hazır olamaz. İnsanların neşesi de buradan gelir. Bisikletle dümdüz yolda giderken düşmek gibi, tesisattaki bir kaçak nedeniyle musluk suyundan elektrik çarpmak gibi. Hasan İnceler'in "huawei'nin amiral gemisini

alacağım!» önermesi beni benzer bir şekilde kendime getirdi. Eski dostlar olmasak belki teklerdim, "efendim?" ya da "aaa hayırlı olsun" gibi boş bir tepki verirdim. Ama yıllar ve Hasan beni iyi eğitmişti. "Sen mal mısın, yoksa yazlıkta mor damarlı bacaklarıyla oturan teyze misin? Çünkü huawei'yi sadece bu iki toplumsal sınıf kullanır. Aynı paraya elon musk'ın kullandığı telefonda alırsın." dedim. Sonradan araştırdığımızda huawei'nin amiral gemisinin iyi telefon olduğu ve Elon Musk'ın telefonuna paramızın yetmediği ortaya çıktı.

Mustafa Satıcı



mert Dolapçioğlu



"Döndürsene beni senin yoluna!"
- Gülden Karaböcek şarkısından

ÇATI ADAYI DİYORUM, KİM OLACAK?!

Ali Babacan: Özal'ın gençliğine benzemesi önemli avantajı, Özal'ın yaşlılığına benzeyecek olması daha da önemli dezavantajı. Ekonomiden anlıyor gibi görünse de esasen başka bir şeyden anlamıyor, örneğin sosyal medyayı bir çeşit sos sanıyor. Şimdiden aday olup 2040'ta başkanlığı hedefliyor.

Aziz Yıldırım: Zorlu mücadele tecrübesi en büyük kozu. Handikapı ise seçilirse, Trabzon'un bağımsızlık isteyecek olması. Bir diğer endişesi de Ali Koç'u durduk yere heveslendirip uyuyan devi uyandırmak.

Selahattin Demirtaş: Başkan seçilirse kendini affetme hakkı var. Ama bir başkasına 'başkanım' diyen bir başkan, teamüllere aykırı olabilir. Şahsi çıkar peşinde olmadığını göstermek için 'eşbaşkan' da değil, 'beş başkan' projesini hazırladığı iddia edildi.

Hande Erçel: Güzelliği, gençliği, şöhreti, sempatisi ve otuz altı dilde "Seni seviyorum" diyebilmesi kayda değer artıları. Eksisi ise azıcık kilo aldığı anda bile dünyaya küsmesi. Başkan seçilirse, köşkü rengarenk oyuncak ayılarla dolduracağı iddia edildi.



Abdullah Gül: Hem cumhur hem de başkan olarak yaşamış olması, ayrıca isminin "ABD" ile başlaması, iç ve dış dünya için avantaj. Dezavantajı ise helikopter fobisi, ne zaman helikopter sesi duysa yoğun titrediği öne sürülüyor. Çatı aday gösterilmezse, memleketi Kayseri'ye "Bazlama Çiftliği" kuracağı öğrenildi.

Müge Anlı: Halk kitlelerine tek hareketiyle dediğini yaptırarak bir isim. Birikimi ise zayıf, hayatı boyu okuduğu tek siyasal kitap "Balonla Beş Hafta", düşünün artık. Yakın çevresine "Uzay başkanı yapsalar istemem, kayıp arayamadan yaşayamam ben" dediği ileri sürüldü.

Mustafa Sarıgül: Arkasında kitle var sanması ilginç. Seçim zamanına kadar, bu hakikatten kitleyi haberdar ederse şansı olabilir. Aday olursa, seçim kampanyasını plaka numaraları sırasıyla yapıp Adana'da başlayacak, Adıyaman, Afyon, Ağrı diye devam edecek çünkü ilginçlik uğruna yaşayan bir lider.

Athena Gökhan: Muhalif kimliği ve "Öpecem öpecem dedim sana" şarkısı, avantajları. Eksileri ise yazlık izlenimi vermesi ve kardeşi Hakan'ın çok önüne geçmesi. Gönünde asıl yatanın ise Malta başbakanlığı olduğu öne sürülüyor.

Muharrem İnce: Çalışmalarına Beylerbeyi Göbek yönetiminde devam ediyor. Medya mensuplarına arkasını dönerek açıklama yapa yapa, Safiye Ayla sendromuna kapıldığı ve Yanık Ömer'i çok güzel okuduğu söyleniyor.

Ebrar Karakurt: Tercihlerini cesurca ortaya koyarak radikal kanadın desteğini aldı. Negatif tarafı, tartışmada çabuk sinirlenip eleştiri yapanın kafasına çok sert smaç inmesi. Pembe saçını bayrak rengine dönüştürerek puanını yükseltebilir.

Temel Karamollaoğlu: Kucaklayıcı dede imajı, en büyük artısı. Milli Görüş yolunda en ciddi engeli, Oğuzhan Asiltürk tarafından 'dünkü çocuk' olarak görülmesi. Tabanını yaymak için Saadet Partisi'nin Mutluluk ve Haz versiyonlarını da sürüme sokmak için mesai yapıyor.

Bülent Ersoy: "İyiden iyiye" hizibinin şok adayı. Çeşit alandaki deneyimleri, onu empati kraliçesi yapıyor. Ayreten Osmanlıca hakimiyeti ile kuşaklar arasındaki kopukluğu giderebilecek acar bir marka.

Faik Öztrak: Adı, 'İaik' kelimesine en yakın aday. Artı soyadını söylemek de ayrı bir haz veriyor. Tez celallenmesi ve sinirlenince Bulgarca hakaretler etmesi ise dezavantajı.

Can Dündar: Güçlü bir aday. Lakin Türkiye için değil, Almanya Şansölyeliği'ne ortak aday olarak sunulması gündemde. Doğu Alman kökenliler, Dündar'ı bir ayrı seviyor.

Sedat Peker: Çatıyı da geç, Paratoner Adayı olarak gündeme gelebilir. Zira hiçbir muhalif, onun kadar taban yapıp ilgi toplayamadı. Çoban Sülü'yle başlayan resmi yozlaşmayı Sülü Sülü'ye taşıyan halka oluşu hem artısı hem de eksisi.

Birinci Eski

Haydi bakalım, şiir budur
Ben isterim, zaman durur.

Hayal, perestini ararken
Yazdı hikayenin ilmini.

Sessizce seyrettik Hazreti Ali'yle
Bir Türkan Şoray filmini...

ÖZER AYDOĞAN



DİPNOT*

İMER GÖKSEL



ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Kamyonlar kavun taşır/ Ben boyuna onu düşünürdüm"

Cahit Külebi

"KALGANCI ÇAK"

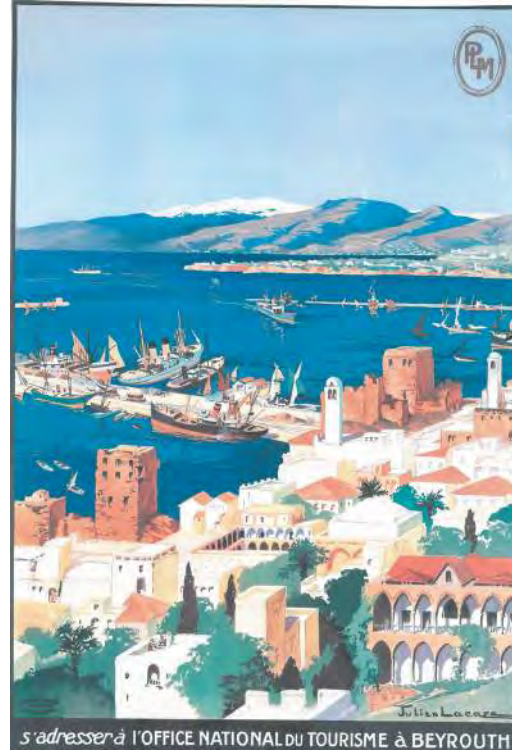
Yukarıya iki dizesini aldığım şiir, şöyle bitiyor; "Yine kamyonlar kavun taşır/ Fakat içimde şarkı bitti." Aynı duygular içinde gibiyiz. Şairle. Bu yaz. "İçimizdeki şarkı" bitmese de bütününü, aksak ritminin arasından giderek süzülerek yükselip öne çıkan bir "kıyamet borusu" sesi... Onunla içiçe ilerliyor melodi. "Nefesli saz" solo yapmaya hazırlanıyor sanki. (dokuz anneden doğma Heimdall, Gjallarhorn adlı borusunu üfleyerek İskandinav kıyameti: Ragnarok'u haber verecektir) "Kavun yüklü kamyonlar"; daha önceleri sadece duyduğumda o kesif efsunlu kokuyu burnumun ucunda hissettiren o hoş yaz imgesi. Kesilen karpuzun esrarlı/hipnotik kokusu... Anlayamaz olduk. Hiçbirini. Tad, tuz... Ortalıkta bir Kıyamet havası. "...geldiği zaman gök demir, yer sarı bakır olur. (...) katı taşlar ufalır, sert ağaçlar kırılır. Baba çocuğunu, çocuk babasını tanımaz. Yaban soğanı pahalı olur. At başı kadar altına bir kap yemek verilmez. Ayakaltında altın bulunur onu alacak kimse bulunmaz..." Bu: "Kalgancı Çak" diye adlandırılan Türk kıyameti; O geldiğinde olacakları anlatan çok eski bir Türk metninden alıntı. "Dertler takım halinde gezerler" diye bir laf vardı. Meğer buymuş. (yangın isi, çamur lekeli uçuk mavi maske...) Mahşerin Dört Atlısı. Dört nala... İçimizdeki şarkının içinde onların da nal sesleri... Sanki o da var.

Öğlen sıcaklığının göbeğinde bu çeşit iyice karamsar hallerde yarı baygın, bulanık; çekiştirerek uzatılmış lime lime paralanmış bir şimdiki zaman içinde debelenirken telefonum çaldı. Arayan Beyrut' da yaşayan Ürdünlü arkadaşım. Tatile gelecekti, olmamış. Anlattıkları kanımı dondurdu. Buz kestim. Çarpıldım. İlk paragrafta yazmış olduklarım biran için aklımdan uçtu gitti. Ayıldım. Durum şu: Kriz çok, ama çok büyümüş... Öyle böyle değil. Elektrik yokmuş.



Cahit Külebi
1917-1997

Hiçbir yerinde Lübnan'ın. Epeydir öyleymiş... Ne hastahanelerde, ne caddelerde, ne sokaklarda... Fırınlarda... Diş dahi çekilemiyor. Kaza geçersen anestezi ilaç yok. Günlerdir uyuyamadım dedi arkadaşım. Uyuyamıyormuş. Bizim Antalya'dan çok çok daha güneyde orası. Klima yok, vantilatör yok. Fırın gibi... Jeneratörün de olsa işe yaramıyormuş zaten. Zengin de olsan. Yakıt da yokmuş çünkü. Ne benzin ne mazot. Buzdolabı yok. Lokantalar kapalı. Birşeyler alıp evde pişirsen; O da olamıyormuş; tüp gaz ya da doğalgaz yokmuş. Makarna da pişiremezsin. Döviz rezervi sıfır. Karaborsada bir dolara tam on bin Lübnan lirası verilir olmuş. (resmi kura göre 1 dolar/1500) Ülke tam bir gerçek açlığın eşliğinde. Bütün bunlar Korona günlerinin içinde oluyor. Maskeli suratlarla. Hayati ilaçların hiçbiri yokmuş eczanelerde. O harikulade; cennet gibi



s'adresser à l'OFFICE NATIONAL DU TOURISME À BEYROUTH

doğası, enfes bir mimari dokusu da olan Beyrut'da. "Doğunun Paris'i" denirdi. Görmedim, kısmet olmadı ama her halini: iç savaş önceki eski günlerini falan Mısır filmlerinden; (Abdel Halim Hafız'ın Nadia Lutfi ile oynadığı meşhur "Abi foq al-Shagara"--1969-- sından) yeni halini ünlü Lübnanlı Anthony Rahayel'in ülkesinin müthiş mutfağını da tanıttığı her birini tekrar tekrar seyrettiğim youtube videolarından çok iyi biliyorum. O muhteşem Trablus/Tripoli'yi, Sayda'yı, yedibin yıllık Biblos'u... Çok çok üzülüm.

Anlatılır, dile kaleme gelir gibi değil... Bir siyasi iç karışıklığın, kargaşanın ardından bu duruma düştü Lübnan. Şaşırtıcı bir hızla... İyi zamanlarında ülkenin tadını çıkartan, keyfini süren zengin Arap ülkeleri niye yardım etmiyor. Akıl alır gibi değil. Türü çeşitli şaşırma, üzüme nidaları'ndan, "İnşallah herşey yakında düzeler" den başka bir cümle kuramadım. Telefon kapandı. Sessizlik oldu. Buzdolabının gurultusu içimde bir yeri acıttı...

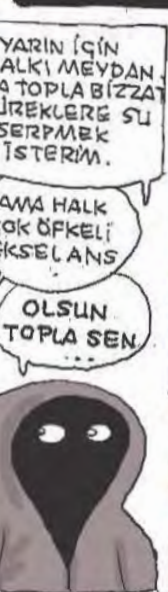


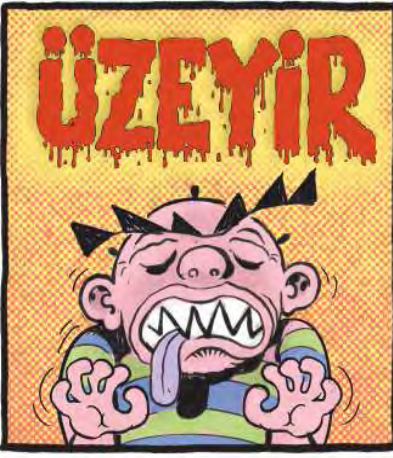
Mahşerin Dört Atlısı

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...



KRALİYET AİLESİ





Camdaki Adam

Dışarıdan gelen gürültüye bir süre kulak kabarttıktan sonra daha fazla dayanamadım ve ne olup bittiğini öğrenmek için cama koştum. "Gelin çıkarmak" dediğimiz düğün öncesi ritüel, mahallelinin de desteği ile coşkulu

bir şekilde gerçekleştiriliyor ve edilen duadan hemen sonra klarnetçi ve davulcunun start verdiği eğlenceyi izlerken buluyorum kendimi. Siyah şık elbisesini yere diz çökerek toza bulayan topuz saçlı kadın, omuzlarını geriye atarak hemen arkasında bulunan takım elbiseli jilet adamdan bu kıvrak figürlerin karşılığı 50 lira olarak alıyor ve kahkaha atarak yerden kalkıyor. Gelin ve damadın uzaktan izlediği ve öyle zannediyorum ki akrabaların daha büyük bir coşku ile katılım sağladığı bu etkinliği izlemek inanılmaz hoşuma gidiyor.

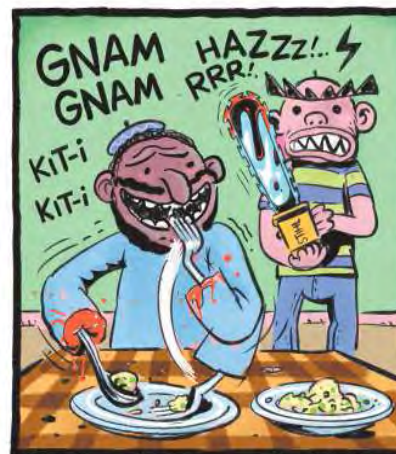
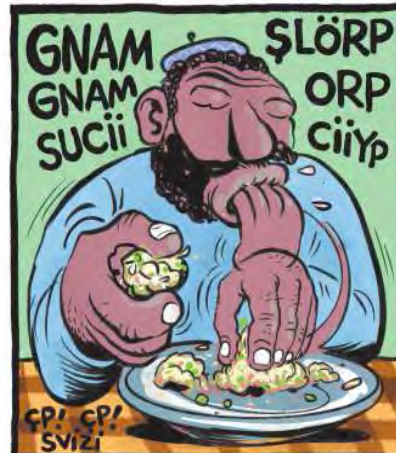
Omuzlarını her salladığında memeleri elbisesinden taşacak gibi olan topuz saçlı kadın, etkinlikten en çok keyif alanlardan biri olabilir. Bir süre sonra takım elbiseli jilet adam da ona eşlik ediyor ve karşılıklı oynamaya başlıyorlar. Eğlencenin tavan yaptığı anlarda birbirlerinin kulağına eğilerek bir şey fısıldayan ikili, devamında mutlu bir şekilde ayrılıyor ve kaldıkları yerden oynamaya devam ediyorlar. Karşılıklı oynamanın olmazsa olmazıdır fısıldaşmak ve bu fısıldaşmadan bir karar çıkıyor. İkisi de müzisyenlere dönüp ortak bir istekte bulunuyor. Takım elbiseli jilet adamın klarnetin ucuna soktuğu 20 lira, müzisyeni harekete geçiriyor ve istek parça hemen çalınıyor fakat tam manasıyla tatmin olamadıklarını anlayabiliyorum.

Etkinliğin en coşkulu ve en çok eğlenen insanlarına bu da yetmiyor. Etraflarında yuvarlak oluşturmuş birkaç insanı elinden tutarak zorla yuvarlağın içine dahil etmeye çalışıyorlar bu kez. Takım elbiseli jilet adam ile topuz saçlı kadının kısa süre içerisinde organize olup yuvarlak içerisine çok sayıda insan dahil etmesi ve başarılı olmaları mükemmel bir takım oyunu örneği. Artık gözleriyle iletişim kuruyor ve bir sonraki hamlenin ne olacağına da bu şekilde karar veriyorlar. Dünya o an onların etrafında döndüğü için müzisyenler de bir anda çevrelerini sarıyor ve daha önce alınan 20 liranın devamı için jilet adamı abluka altına alıyorlar.

Klarnetçi, enstrümanını kıvrak figürler sergileyerek çalarken jilet adamın çevresinden kesinlikle ayrılmıyor. Jilet adam omuzlarını her öne atışında klarnetçi daha güçlü üflüyor ve bi 20 lira daha sıkıştırılıyor klarnete. Etkinliğin devamında ise yeteri kadar nakit akışı sağlanmadığı için müzisyenler bir köşeye çekiliyor ve daha zayıf çalıyorlar. Kalabalığa küsmüş gibi bir halleri var. Ben bu tavrı yanlış bulduğum için yazının bu bölümünden sonra müzisyenler hakkında herhangi bir bilgi vermeyeceğim.

Mutlu insanların eğlencesine ortak olup onları alkışlarıyla desteklemek varken bir anda karakterimdeki çirkin değişime şahitlik ederken buluyorum kendimi. Yuvarlağa dahil olan gelini görür görmez "Gelin bu kadar oynar mı", "Dünden razıymış gibi bu ne böyle" gibi saçma sapan sorular sormaya başlıyorum. Vücut ölçülerine, gelinliğine, damadın suratının asık olmasına, babanın coşkusuna ve gözüme çarpan her detaya olumsuz yorum yaparak içimdeki irini akıtıyorum. Mutsuz, huzur kaçırıcı ve çevresini rahatsız eden eğlence düşmanı bir cahile dönüşmem uzun sürmüyor.

Çıkıp oynayamadığım, eğlenemediğim ve kıskandığım için nasıl da çirkinleşiyorum. Biraz bilgi sahibi olsam o elbiseye o topuz olmuş mu diye de sorardım ama soramıyorum. Neyse ki uzun sürmüyor ve silkelenip kendime geldikten hemen sonra günümü güzelleştirdikleri için bu eğlenceli kalabalığa teşekkür ediyorum, gelin ve damada mutluluklar dileyerek camdan ayrılıyorum.



Bitti.



YENİ UYKUSUZ SETLERİ

CİLT 47

UYKUSUZ 47
CİLT 47 • SUBAT 22-MAYIS 13 • SAYI 509-511

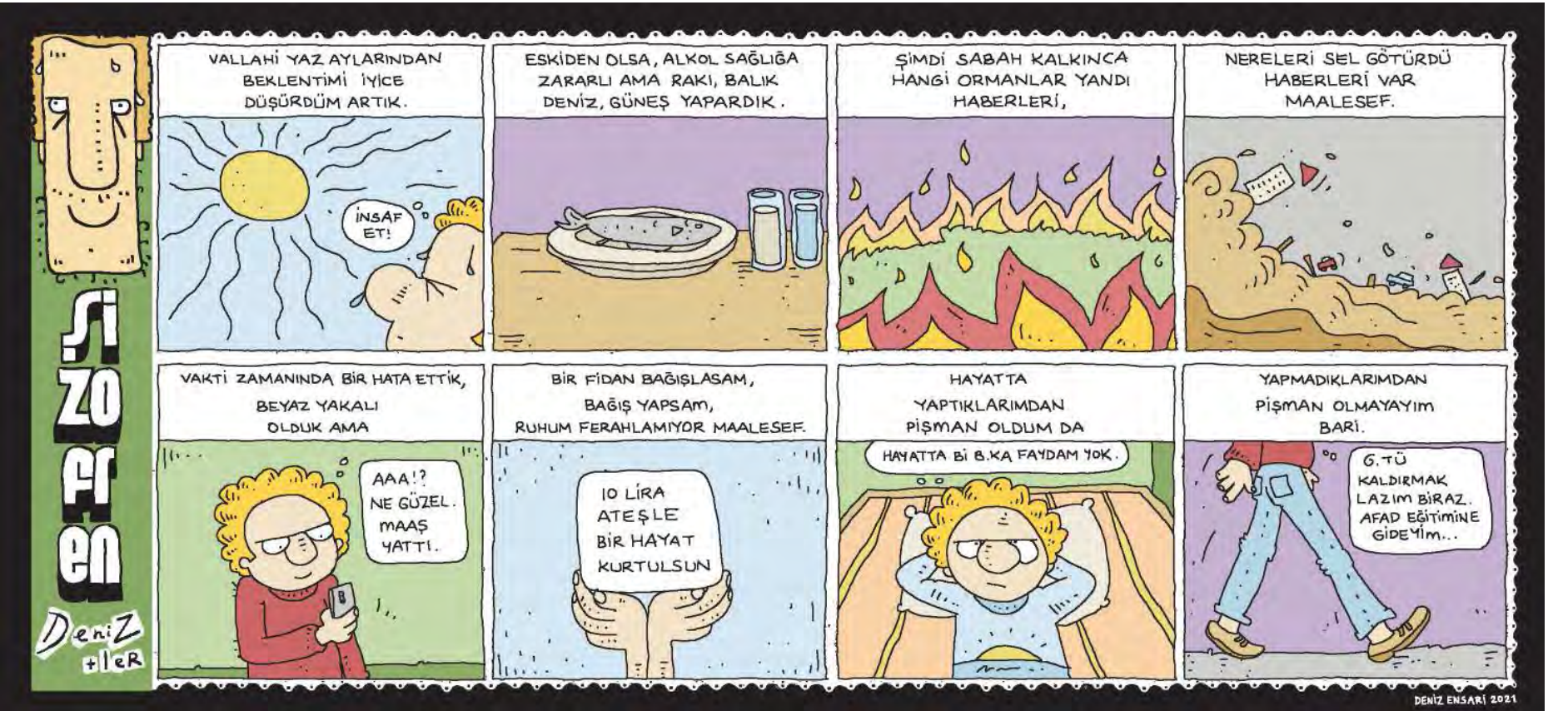
2020 HATIRASI

UYKUSUZ 4
4. SİYAHİ ARADA
12 TL

ÇIKTI!

UYKUSUZ dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr



UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 18 AĞUSTOS 2021 | Sayı: 727

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beşiktaş / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL: 0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39



ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YANIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:
ELEMAN SENARYOYA CİDDİ CİDDİ YÜKLENMEK NİYETİNDEDİR



ŞÖYLE Bİ KAFEDE FİLAN OTURUP
HAYATLA İÇ İÇE Bİ POZİSYONDA
ÇALIŞAYIM HEM DE POZ ATAYIM
HESABINA LAP TOPU ALIP ÇIKAR
EVDEN

ESKİ EV ŞEHİR İÇİNDEYDİ HEMMENCECİK KADIKÖY'E MODA'YA SAHİLE İNEBİLİYORDU. FEKAT YENİ MUHİT
MERKEZE BİRAZ UZAK, SİTE TANDANSLI Bİ OLUŞUMDUR

MERKEZE, SAHİLE, HİÇBİR YERE GİTMENİZE
GEREK YOK, BUYRUN GELİN BİZDE YEYİN
İÇİN NEYİMİZ EKSİK İŞTE SİZE ŞAHANE
TESİS! NİDASINDA AÇILMIŞ KOLPA
BISTRO CAFE, HASRETLERİ AHALİYİ
BEKLIYO

DÜNYA
MUTFAĞI
HESABA
PENNELER
JÜLYEN
DİLİMLER
FİLAN
PAKET
SERVIS
NE
ZAMAN?



EN BÜYÜK KOZU AÇILIP KAPANIR BEYAZ LEDLİ TENTE
TEKNOLOJİSİNE ÇOK PARA GİTTİ AMA DEĞER

İÇ MİMARIN ÖDEMESİ
NE ZAMAN?

ALÜMİNYUM
PROFİLLERİN
AHSABIMSİ
DEKORAS-
YONLA
AHENKSİZ
DANSI

ŞEFAKSİZLİĞE MAHKUM BİTKİLER

ŞİMDİLİK SİNEK AVLIYO; AMA SÜLALE
BURAYA UMUT BAĞLADI. Bİ TUTARSA VAR YA



ŞU AMBIANSİZ MEKANA SEMT SAKİNİ OLARAK Bİ ŞANS
VEREYİM DİYE OTURUR Bİ AMERİKANO SÖYLER

DÖRT GÖZLE ADİSYONA YENİ
ÇENTİK ATMAYI BEKLEYEN
TEMBİHLİ AKRABA GARSON

ÇALIŞIRKEN BUNLARA MI
POZ ATICIEN PNERDE
SİTE KIZLARI HANI?

TENTE
AÇILINCA DA
BETONUN
SICAĞI VURUYO
İÇERİ

ÖYLE ÇOK MASA
SANDALYE VAR KI
SEMT AHALİSİYLE DOL-
DURMAYA AHDETMIŞLER



HEMMEN UZAR BU ÇORAK TESİSTEN.
VASATIN DA
VASATI Bİ
KAHİVE; AMA
SORSAN HER
ŞEY VAR.
HAMBURGERİ
KESİN HAZIR
KÖFTEDEN

BİSTRONU A
GOYIIM,
YÖRESEL
SAMİMİ Bİ
AMBIANS
YAPAYDINIZ
ÇOK DAHA
HAYIRLI
OLURDU
YEMİNLEN

DOĞRU
DUZGÜN
YAPAYDIN
Bİ TEK ÇAY
SATAYDIN
AMA Dİ Mİ?



SICAĞIN ALNINDA TEK TABANCA
BASKET OYNAYAN SİTE ÇOCUGUNUN
DRAMATİK YALNIZLIĞINA ŞAHİT OLUR

BEEN NAASIL DEYUM
HAYDE BEN NAASIL
DEYUM HAYDEE

KASVETİN
OĞLU

AYNEN
KADIKÖY'E
DOĞRU YOL
ALMACA

KENDİ KENDİNE DE
KICIKÇA EDADA
Bİ ŞARKI TUTTURMUŞ



SEMTİN BİTİŞİĞİNDEKİ VAROŞTAN E-5'E İNMEKTEDİR

BERAT İNŞAAT
NALBURİYE TESİSAT 1304A W.

NALBURUN
NAMAZDAN
GELMESİNİ
BEKLIYOLAR



TEKİNSİZ VAROŞTAN GEÇERKEN
TEDİRGİNLİĞİNİ PERDELEMELİK
İÇÜN VAROŞUN SEVECEĞİ TÜRDE
NAGMELERLE ISLIK ÇALARAKENE

SİGARAYI DA
ARTISÇE YERE
SAVURUNCA

OLÇUYU
ÇOK MU AŞTIK
DİYE TIRSAR



SANKİ HER AN MAHALLENİN PSİKOLARINDAN BİRİ GELİP
ENSESİNE ŞAPLATACAKMIŞ GİBİ BİR HİSLE ÜRPERİR

MASKE TAK
MASKE OKÜZZ!

NAMAZ VAKTİ
ISLIK ÇALIYO
BİR DE YAVŞAK

GARİBAN SEMT DİYE
NE SAVURUYON ÇÜĞARANI
SOKAĞA LA MCUK
DİNGONUN AHIRI MI
BURASI?

ŞAAR!

SENARYO
BOYLE MI
BAŞLASA
ACEP?



PSİKO DEĞİL DE BURALARDA
İKAMET EDEN BİZİM
CENAHTAN Bİ ELEMAN
GÖRÜNCE İÇİ RAHATLAR

GARİBİM NASI Bİ UZLAŞI
İÇİNDEYSE MAHALLEYLE;
BİM'DEN ALIŞVERİŞİNİ
YAPMIŞ, VARLIĞINI
HİÇ HİSSETTİRMEYEN
KAT A SAĞA SOLA
BAKMAZ KAFKA
ÖNE EĞİK EVE
DÖNMEKTE

BULAŞAN
OLURSA
ÖLÜMÜNE
DALARIM
EDASI DA VAR

KADIKÖY'DE
GALATA'DE EV
TUTACAĞIN
GÜNLER DE
GELİR ELBET

KİŞİN NASI SOĞUK
OLUYODUR EV



DİK VE DAR ÜSTGEÇİTLERDEN GEÇİP
YANYOL PROTOKOLLERİNİ AŞIP
E-5 SAVANASINDAKİ OTOBÜS
DURAGINA VARIR

ARSIZ MINİBÜSÜN PERDELEDİĞİ OTOBÜS; GERİDEKİ OTOBÜS, AHA
EN İLERİDE DURAN OTOBÜS HANGİ BİRİNE YETİŞESİN? KAOS

EXPRES OTOBÜSLER,
DURMAZ MI
BU DURAKTA

BU AMBIANS
İTİBARSIZ
Bİ ÜLKEDEN
ÇIKAR ANCAK

ÖYLE ÜRKÜTÜCÜ
YANAŞIYOLLAR KI

YÜKLÜ
YOLCULAR

E-5 İN ZİFTİ, BETONUN SICAĞI CEHENNEM ETMİŞ ORTALIĞI